

ESTI CERUZASOROK

*Kuporgok a csönd küszöbén,
felhős- nagyszemű kisgyerek.
Nézem, hogy mennek biztosan
jó csordában az emberek.
„Mi bajod, fiam” — ki kérdi meg?
Ma este nem kellünk senkinek.*

*Biztassál, pásztor éj: merő
véletlen, hogy az ég ma őszebb;
hogy mindez még elviselhető,
és van ki őrzi a szeretőket
egymástól és a neszező,
gonddal zizegő éjszakáktól.*

*Rejts el bennünket, égi sátor,
hisz sokan vagyunk és egyre többen,
rettegéssel gúzsbakötöttek,
kikhez az első csók oly közel még;
s egyebünk se — e négyfalú közelség;
ez is csak, hogy örökké bántson
az az el nem csókolt a mozivásznon...
Biztass, hogy így, s csak így a jó,
s a csend úgy csend, ha hallgató,
fejünket keményen asztalra ejtő,
a csillagok honát is belengő...*

*Engedd, hogy ne csak délben,
de találkozzunk a felismerésben;
s ha tíz deka vacsoránk a papírról esszük,
szavainkat is bizvást megfélezzük.*

És adj erőt, pásztor éj, a csendes,
szeméből felém esdeklő szerelemhez.

*

Úgy tértem haza ma este, mintha
árnyékom volnék, akit most én követek.
Úgy akadtam rá kis holmijaidra,
amit a rakosgató múlt idetett
ma este élém, mint nagy betegek,
akik forgatják az ismerős holmit:
„lám, itt a szív fölött egyszer kiégett
ez az ing... ni, hát ez a folt itt?!”

Vetközöm. Hosszan vizsgálgatok egy képet.
Csak most szoktatnálak magamhoz téged.

Máskor te oltottad el a villanyt...

(Milyen furcsa e haldokló sötétben
megfogózni! És az ágy olyan messzi!
Topogok mély vakságra ítélten;
próbálok fénylő alakod újraélni.)

Ki vagy, hogy most vagy ily közel, bennem,
mikor számolgom, meddig maradsz ott,
s mi lenne, ha nem jönnél vissza kedden...

Hat év jó fáradtságával kezemben
formálgatom párnákon az arcod.